

skuelser og hans Interesser derved have faaet af den Indskydelse, de kunne opnaae, og saaledes have lettere ved at bøde sig for den uundgaaelige Nødvendighed af en for Alle bindende Afgjørelse.

Heller ikke den Betragtning kunne vi indrømme nogen sand Berettigelse, at gjennem den offentlige Votering Menneskeskygt eller Menneskegunst skulde kunne udøve nogen forværvelig Indskydelse paa Dommerens Willie. Mindst skulde man troe at møde en saadan Betænkkelighed med Hensyn til Mænd, som ved hele deres foregaaende Udvikling synes at maatte være befæstede i en rolig, lidenskabsløs Livsanskuelse, og som ved deres Alder og Stilling i Samsundet fremfor Noget maa ansees bekyttede mod Urygterighedens Fristelser, eller Frygtagtighedens Paavirkninger. Men i hvert Tilfælde forudsætter den Mulighed, at en Dommer skulde bøde sin Samvittighed for slike Paavirkninger, en Charakterens Brøst, hvis fordærvelige Følger ingenlunde vilde afværges ved Voteringens Hemmelighed, men tværtimod derigjennem vinde i Farlighed. Forsaavidt vilde altsaa Offentligheden kun være en Modgift mod Indskydelser af en anden, ikke mindre fordærvelig Natur. Hovedsagen er det imidlertid, at den fuldstændigste Offentlighed efter Historiens Vidnebyrd er det sikreste Middel til hos Dommerne at udvikle den Sinds Høihed og Charakterens Styrke, hvorpaa i frie Stater netop de høieste Dommerposter fremvise saa opløstende Exempler.

Større Betydning har derimod den Betænkkelighed, at det, navnlig ved vidiløstige og udviklede Sager, kan have sin Vanskelighed umiddelbart at gaae over til en offentlig Stemmegivning; thi det kan ikke nægtes, at det selv for øvede Dommere stundom kan være vanskelig, forinden at kunne eftersee specielle Lovbestemmelser, fremlagte Documenter o. dsl., eller at conferere om et eller andet ikke tilstrækkelig klart Punkt. Derfor mene vi ogsaa, at det hos os, ligesom i andre Lande, hvor Offentlighedsprincippet er fuldstændigen gennemført, burde forbeholdes Retten, hvor den maatte finde det fornødent, at lade en Raadslagning for lukkede Døre gaae forud for den offentlige Afstemning. Men dermed maa

da ogsaa denne Indvending fuldstændigen være fyldestgjort.

Vi skulle imidlertid ikke længere dvæle ved disse Betragtninger, da Spørgsmaalet, som alt bemærket, ikke er om at fremtvinge en saadan Afstemningsmaade, men kun om at tilstede den som en Mulighed, og det under Betingelser, der uden al Tvivl frembyde den fuldstændigste Garantie for, at der ikke uden de stærkeste, de meest fyldestgjørende Grunde vil blive gjort Brug af en saadan Mulighed.

I denne Henseende kunne vi imidlertid ikke tiltræde den Maade, hvorpaa i det foreliggende Lovudkast disse Alternativer ere opstillede ved Siden af hinanden. Udkastet synes nemlig efter dets Affattelse nærmest at maatte forstaaes saaledes, at Valget derimellem skal træffes een Gang for alle, forinden Loven træder i Virksomhed, og vi kunne da ikke tilbageholde den Bemærkning, at ligesom det neppe er stemmende med Høiesterets Værdighed, naar Valget henstilles til „Justitsministeren“ istedetfor til Kongen, saaledes er det en usædvanlig Form for — ikke en Resolution, men en Lov, naar den henfyder Bestemmelsen om, hvilken Deel af sammes Indhold der skal komme til Gyldighed, til en anden Deel af den lovgivende Magt. Derimod turde det lige saa lidet i Formen, som i Realiteten frembyde nogen Betænkkelighed, ved den i hele sit Indhold gyldige Lov at give selve Høiesteret en vedvarende Bemyndigelse til efter Omstændighederne at vælge mellem de tvende Former, hvorunder Domslutningens Begrundelse kan bringes til offentlig Kundskab. Ikke blot er dette i fuldkommen Overensstemmelse med den ved Fællesforfatningen Monarchiets Rigsret, i det mindste midlertidigt, hjemlede Besøielse til selv at tage flere vigtige Bestemmelser om dens Forhandlinger, men det synes ogsaa at svare til den ophøjede Stilling, Grundloven anviser den øverste Domstol, at ligesom begge Rigsdagens Afdelinger indenfor de i Grundloven angivne Grændser selv kunne vedtage deres Forretningsorden, saaledes ogsaa Høiesteret maa have Myndighed til at tage Beslutning om de Former, hvorunder den vil bringe de af Lovgivningen opstillede Fordringer til Udøvelse. En saadan i selve Loven